

АГАТА КРИСТИ

ИЗПИТАНИЕ ЗА НЕВИННИТЕ

Изпитание за невинните © 1992

Agatha Christie Limited. All rights reserved.

Ordeal by Innocence © 1958 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Художествено оформление на корицата – Димитър Стоянов
– Димó

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN: 978-954-389-335-5

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ΑΓΑΤΑ ΚΡΥΣΤΙ
ΙΣΠΥΤΑΗΙΕ
ΖΑ ΗΕΒΙΗΗΙΤΕ

EPA

На Били Колинс, с обич и признателност.

ПЪРВА ГЛАВА

I

Вече се здрачаваше, когато той стигна до пристана на лодките. Би могъл да бъде там много по-рано. Истината беше, че бе отлагал колкото беше възможно. Първо закуската с приятели в Редкей, лекият несвързан разговор, размяната на клюки за общи познати – всичко това бе означавало само, че вътрешно в себе си той отстъпва от онова, което трябваше да свърши. Приятелите му го бяха поканили да остане за чая и той бе приел. Най-сетне обаче настъпи времето, когато разбра, че не би могъл повече да отлага. Колата, която бе наел, го очакваше. Той се сбогува и излезе, за да пропътува седемте мили по оживения крайбрежен път и после навътре към сушата по сенчестата алея, която свършваше при малкия каменен кей на реката. Там имаше голяма камбана, която шофьорът му заби силно, за да повика лодката от отсрещния бряг.

– Не желаете ли да ви почакам, господине?

– Не – каза Артър Калгъри. – Поръчах кола да ме посрещне там до един час, за да ме откара в Драймауг.

Човекът получи възнаграждението си плюс бакшиша. Взирайки се през реката в здрача, той каза:

– Лодката идва, господине.

С едно тихо прошепнато „лека нощ“ той обърна колата си и потегли нагоре по хълма. Артър Калгъри остана да чака сам на кея. Сам с мислите си и с опасенията за това, което му предстоеше. Колко дива е местността тук, помисли си той. Човек може да си представи, че се намира край някое шотландско езеро, отдалечен от всичко. А все пак само на

няколко мили бяха хотелите, магазините, баровете и тълпите на Редкей. Той се замисли не за пръв път върху удивителните контрасти на алпийския пейзаж.

Артър Калгъри чу тихото пляскане на веслата, когато лодката спираше до кея, спусна се по стръмния склон и се качи в нея, докато лодкарят я задържаше с прът. Старецът остави у Калгъри странното впечатление, че той и лодката му си принадлежат взаимно – едно неделимо цяло. Когато откъм морето задуха студен ветреца, отплаваха.

– Студено е тази вечер – забеляза лодкарят.

Калгъри отговори утвърдително. После се съгласи, че е по-студено от вчера.

Струваше му се, или мислеше, че му се струва, че съзира прикрито любопитство в очите на лодкаря. Ето един чужденец. И то чужденец след закриването на туристическия сезон. Още повече, този чужденец се прехвърля през реката в необичаен час – твърде късно за чая в кафенето при вълнолома. Няма куфар, така че не би могъл да идва, за да остане. Защо, чудеше се Калгъри, бе дошъл така късно през деня? Беше ли наистина затова, че подсъзнателно бе отлагал този момент? Оставяйки колкото може за по-късно онова, което трябваше да бъде извършено. Пресичаше Рубикон – реката... реката... Мислите му се върнаха на онази, другата река – Темза.

Той се бе взрял в нея неவிждащ (едва вчера ли беше?), после се бе обърнал, за да погледне пак мъжа, който седеше срещу него на масата. Онези замислени очи с нещо в тях, което той не бе могъл да разбере. Нещо съдържано, нещо което се мислеше, но не се изразяваше.

„Предполагам – помисли си Калгъри, – че се учат никога да не дават израз на мислите си.“

Цялата работа ставаше твърде страшна, когато човек се сблъска с нея. Той трябваше да направи онова, което трябваше да се направи – и след това да забрави!

Намръщи се, като си спомни вчерашния разговор. Онзи приятен, тих, несигурен глас, който казваше:

„Твърдо ли сте решили да действате така, доктор Калгъри?“

Разгорещено бе отвърнал:

„Какво друго мога да сторя? Виждате, нали? Трябва да се съгласите. Това е нещо, което не мога да отмина“.

Ала той не бе разбрал погледа на онези раздалечени сиви очи и отговорът малко го забърка. „Човек трябва да разглежда нещата от всички страни – да ги обсъди от всички аспекти.“

„От гледна точка на правосъдието положително може да има само един аспект.“

Той бе говорил разпалено, помисляйки за миг, че това е недостоеен намек да се потули работата.

„В известен смисъл, да. Но вие знаете, има нещо повече от това. Повече от – нека го наречем – правосъдието.“

„Не съм съгласен. Нека семейството го обсъди.“

А другият бързо бе казал:

„Разбира се – о, да, разбира се. Тях имах предвид“.

Нещо, което на Калгъри се бе сторило безсмислица! Защото, ако човек мислеше за тях...

Но веднага след това другият мъж бе добавил без промяна в приятния си глас:

„Това изцяло зависи от вас, доктор Калгъри. Трябва, разбира се, да постъпите точно така, както чувствате, че е необходимо“.

Носът на лодката зари в брега. Рубикон бе преминал.

Тихият западняшки глас на лодкаря изрече:

– Ще ви струва четири пенса, господине, или искате и да ви върна назад?

– Не – отвърна Калгъри. – Връщане няма да има.

(Колко съдбовно прозвучаха думите му!)

Той плати, после попита:

– Позната ли ти е някаква къща, наречена Съни Пойнт*?

Любопитството веднага престана да бъде прикрито. Интересът в очите на стареца жадно се повиши.

– Разбира се. Тя е там, вдясно от вас – можете да я видите през онези дървета. Тръгнете нагоре по хълма и по пътя вдясно, после свийте в новия път през имота. Тя е последната къща, досама края.

– Благодаря.

– Казахте Съни Пойнт, господине? Където госпожа Аргайл...

– Да, да... – прекъсна го Калгъри. Той не искаше да обсъжда това. – Съни Пойнт.

Бавна и доста особена усмивка изви устните на лодкаря. Изведнъж заприлича на лукав древен сатир.

– Тя кръсти мястото така... през войната. Къщата беше нова, разбира се, току-що построена, но нямаше име. Мясното, където е построена – онзи гъсталак – се казва Вайпърс Пойнт*. Обаче на нея Вайпърс не и` се хареса – не и като име за нейната къща – и го кръсти Съни Пойнт. Но всички ние си го наричаме Вайпърс Пойнт...

Калгъри му поблагодари рязко, сбогува се и тръгна нагоре по хълма. Всички, изглежда, се бяха прибрали в къщите си, но той си представяше как невидими очи надничат през прозорците, очи а хора, които го наблюдаваха и знаеха къде отива, които си казваха един другиму: „Отива във Вайпърс Пойнт...“.

Вайпърс Пойнт. Колко ужасно подходящо трябва да е изглеждало това име...

„Защото е по-остър от змийски зъб...“

Той рязко прогони тези мисли. Трябваше да се стегне и да реши какво точно ще каже...

---

* Слънчев кът. – Б.пр.